

Lorraine Heath
A kitaszított

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljesen véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Scoundrel of My Hearth (Once Upon a Dukedom 3/1)*

HarperCollins Publisher LLC, New York, U.S.A.

• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-529-9

• *Borítókép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• *A szerző fotója:* Kayla Marie Photography

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a HUNGAROPRESS, LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

LORRAINE
HEATH

A kitalasztott

*Szeretettel kedves barátnőmnek, Nancy Haddocknak,
aki megtanította nekem, hogy mekkora öröm
a tengerparton táncolni*

*És Jerry Haddock, a kedves óriás emlékére, aki mindig
szívesen fogadott*

1. fejezet

London, 1873. június 9.

– Azt mondom, ez remek alkalom, hogy egyikünk fogjon magának egy herceget.

A rekedtes hang – mintha csiszolópapírt húzogatódnának a legfinomabb bársonyon, egy kis édesség a csábító lágyság fölött – felriasztotta álmából Lord Griffith Stanwicket. A szintizta fizikai vágy, melyet ez a hang keltett benne, ma reggel kielégítetlenül fog maradni. Majdnem felnyögött, ahogy férfiasága megkeményedett a sóvárgástól, pedig ezt a nőt nem is akarta igazán ágyba vinni.

Jobb napokon is pokolian bosszantónak találta Lady Kathryn Lambert állandó optimizmusát, most azonban különösen irritálta a vidámsága, ugyanis a koponyáját mintha apró kalapácsok ütötték volna, a gyomra forgott, és hiába igyekezett felidézni, hogy került arccal a sárba a sövény mögé, melynek túloldalán a húga éppen a barátnőjével reggelizett, aki immár két hete náluk lakott, amíg a szülei Itáliában utazgatnak. A túl sok scotch nyilván hozzájárult ahhoz, hogy ilyen nyomorúságos helyzetbe került, de hát nem ez volt az első alkalom, hogy felöntött a garatra, és eddig még soha nem került olyan helyre, ahová nem vágyott. Mi történhetett még, ami miatt egy virágágyásban kötött ki a kényelmes ágy helyett?

– De a herceg bizonyára egy elsőbálozót akar – vetette közbe egy szigorúbb hang. Lady Jocelyn, Griffith húgának másik barátnője szintén meglehetősen idegesítő volt. Ezek szerint úgy döntött, ő is csatlakozik a másik két lányhoz ebben az istentelen időpontban, akárhány óra legyen is. Amikor a trió együtt volt, folyamatosan pletykálgodtak, egy pillanatig sem maradtak csendben. Griffith pedig most csendre vágyott leginkább. – Huszonnégyhez közeledve már örülhetünk, ha egy másodszületett szeme megakad rajtunk.

– Másodszületett semmiképpen – jelentette ki Lady Kathryn. – Sosem tudnék hozzámenni egy másodszületetthöz.

A férfi már nem először hallott efféle kijelentést a lánytól, aki mindezt olyan hangsúllyal mondta, mintha egy másodszületettel való házasság a lócitromban való fürdőzéssel volna egyenértékű. Bármilyen ködös volt az elméje, fájtak Griffithnek ezek a szavak. Egy másodszületett szívének meghódításánál is történhet rosszabb dolog egy nővel. Ő ismert olyan herceget, akinek a lehelete húsz lépésről ledöntötte az embert a lábáról, olyan márkit, akinek a nevetése számbőgésre emlékeztetett, olyan grófot, akinek a keze puha volt, mint a zabkása, és olyan vikomt, akinek kelések voltak a bőrén. Bár el kellett ismernie, hogy most ő sem volt abban a helyzetben, hogy bárkire is követ vethessen.

Továbbá nagyon is tudatában volt, hogy Lady Kathryn nincs egyedül az idegenkedésével az olyan férfiktól, akik nem fognak örökölni. Ez volt az egyik oka, hogy huszónhét éves létére még nem udvarolt komolyan senkinek. A másik ok az volt, hogy másodszülettként tőle nem várták el, hogy örökösst nemzzen. És ő élvezte az agglegényéletet. Semmi felelősség. Szerény járadék. Alkohol, szerencsejátékok és kétes erkölcsű nők társasága. Az éjszakák tele voltak kalandokkal, bár a reggelek kezdtek már unalmassá válni. Az nem volt rossz, amikor egy készségees kalandornő mellett ébredt, újabban azonban már őket is unta. Persze annyira azért nem, hogy inkább egy bokorban ébredjen.

Hogy az ördögbe került ide az éjjel?

– Ahogy Cupido nyílvesszeje nálam is célba talált – jelentette ki Althea higgadt elszántsággal és némiképp örvendezve az őt ért szerencse miatt –, biztos vagyok benne, drága barátnőim, hogy még a szezon vége előtt ti is csatlakoztok hozzám az eljegyzettek körében.

– Chadbourne szerencsés férfi – mondta Lady Kathryn. – Egész London tudja, hogy teljesen az ujjad köré csavartad, és csodálatos férj lesz belőle. Teljesen beléd van habarodva. Abszolúte.

Griffith szinte látta maga előtt, hogy a húga pirulva mosolyog a gróf nevének hallatán. Althea szintén bele volt habarodva a férfiba, akihez januárban készült hozzámenni.

– Mint már mondtam, biztos vagyok benne, hogy ti is hamarosan ajánlatokat fogtok kapni, ez pedig tökéletes alkalom, hogy próbára tegyük az elméletemet.

– De tényleg ez a legjobb módja? – kérdezte Lady Jocelyn. – Írjak egy levelet a hercegnek, amelyben megindokolom, miért engem válasszon mások helyett? Ez meglehetősen tolakodó eljárásnak tűnik.

– Kingsland herceget rendkívül lefoglalja a hatalmas birtokai irányítása és a vagyona gyarapítása – mondta Lady Kathryn. – Nem ér rá, hogy egyik nőnek a másik után udvaroljon, amíg rá nem talál a megfelelő feleségre. Szerintem zseniális ez a stratégia.

Kingsland herceg, az arisztokrácia legkapósabb agglegénye. A férfi kerülte a társasági eseményeket, és csak annyi ideig tartózkodott Londonban, amíg eleget tett a lordok házabeli kötelezettségeinek; szerencsejátékokat sem űzött soha. Amennyire Griffith tudta, kevés közeli barátja volt. Vagyonos, nagy hatalmú és befolyásos ember volt, egy olyan címnek köszönhetően, mely generációk óta tiszteletet parancsolt. Ez megmagyarázta, miért adott fel hirdetést a *Times*-ban, amelyben arra biztatta a főrendek lányait, hogy levélben írják meg neki, miért lennének alkalmasak hercegnének. Meghallgatás postai úton. A herceg a június utolsó napján tartandó bálján fogja bejelenteni döntését, a szezon hátralévő részében udvarolni fog választottjának, aztán ha az illető olyan vonzónak bizonyul, mint a levél alapján gondolta, még a következő szezon vége előtt feleségül veszi.

Rendezett, kiszámítható – és átkozottul unalmas. Griffith szerette volna megtapasztalni a vonzalom első, váratlan fellángolását, a kíváncsiságot, aztán lassú csábítással feltérképezni a közös tulajdonságokat, a különbözőségeket és a titkokat. Ő szerette fölfedezni, hogy egy nő mitől lesz érdekes. Bizonyos dolgokat az ágyba bújás előtt fedezett föl, bizonyos dolgokat közben, bizonyos dolgokat pedig utána. De mindig is szerette megismerni a részleteket, amelyek az egészet alkották. Aztán lehet, hogy miután alakot öltött az egész, elvesztette az érdeklődését, de a folyamatot élvezte. Számára mindig is fontos volt a felfedezések ízlelgetése és az apró részletek feltérképezése, ahogy az ember egy ismeretlen bort megkóstol.

– Nem vagyok benne biztos, hogy olyan zseniális – jelentette ki Lady Jocelyn. Nem, nem is volt az. Átkozottul lusta terv volt. És igazságtalan a nőkkel szemben, akiket egy tulajdonságlistára redukált, mintha csak tenyészállatok lennének. Különbösen is, ismerheti egy nő annyira önmagát, hogy tudja, mi tetszhet benne egy bizonyos férfinak? – De ártani nem árthat, ha írok neki. Nem mintha térdig gázolnék a kérőkben.

– Remek! Mindig is úgy véltem, hogy a konkurencia a legjobbat hozza ki az emberből – kiáltott lelkesen Lady Kathryn, mire éles fájdalom nyilallt Griffith fülébe és agyába. Önkéntelenül is felnyögött.

– Ez meg mi az ördög volt? – kérdezte a húga, Griffith pedig azt kívánta, bárcsak porszemmé változna, vagy észrevétlenül meg tudná kerülni a házat, de minden mozdulat élénk tiltakozást váltott ki sajtó fejéből, ezért hát úgy gondolta, legjobb lesz, ha mozdulatlan marad, és reménykedik, hogy a hölgyek nem firtatják a dolgot.

Aztán levélsusogást és egy gally reccsenését hallotta. A remény ezek szerint nem volt nyerő stratégia.

– Griff? Te meg mit művelsz itt a földön?

A férfi hunyorogva – a nap mindig ilyen fényesen süt reggel? – nézett föl Altheára.

– Hogy őszinte legyek, nem tudom pontosan, de úgy tűnik, tegnap este idekeveredtem hazafelé jövet. – Valamilyen megmagyarázhatatlan oknál fogva nem a bejárati ajtót használta. Talán az ügyetlen ujjával nem tudta elővenni a kulcsot a mellényzsebéből. Habár, amint most megtapogatta, a zseb üres. Elveszítette volna a kulcsot?

– Már megint sokat ittál, nem igaz?

– Emlékszem, ünnepeltünk valamit. – Egy darabig szerencséje volt a játékban... aztán már nem. Mit tehetne egy férfi, amikor a szerencse elpártol tőle, azon kívül, hogy az italban keres vigaszt?

– No, szedd össze magad, és kelj fel onnan – parancsolta a lány, mintha legalábbis idősebb lenne nála, és nem három évvel fiatalabb.

Griffith nagy nehezen talpra állt, háttal nekitámaszkodott a téglafalnak, és kioldalazott a fal és a

növényzet közti keskeny helyen, közben pedig igyekezett elkerülni a sövény tuskéit. Amikor odaért a hűgához, a lány elfintorodott.

– Olyan szagod van, mint egy szeszfőzde nek.

– Honnan tudod, milyen szaga van egy szeszfőzde nek? – A férfi elnézett Althea mellett a fehér abrosszal leterített, kerek asztal mellett ülő két barátnő felé, és a lehető legelbűvölőbb mosolyát erőltette az arcára, ami nemcsak azért esett nehezebbre, mert egyre jobban hasogatott a feje, hanem azért is, amit kihallgatott. – Hogy vannak a hölgyek ezen a gyönyörű reggelen?

– Lefogadom, hogy jobban, mint te – válaszolta Lady Kathryn azon a hangon, amelyet a jelek szerint Griffnek tartott fenn.

– Tessék – mondta Althea, miközben a teáskanna felé nyúlt. – Igyál egy kis teát. Úgy nézel ki, mint akire ráfér.

A tea nem szerepelt azon a listán, amely dolgok ráfértek Griffre. Egy forró fürdő – mert tényleg olyan szaga volt, mint egy szeszfőzde nek és egy szivargyárnak együttvéve –, egy borotválkozás és egy feketekávé jobban jött volna. Ha a két másik hölgy nem nézett volna rá undorodva, elnézést kért volna, és mindjárt a legsürgetőbb igényét elégítette volna ki: befeküdt volna a puha ágyába. Mivel azonban perverz örömet lelte a bosszantásukban, kihúzott magának egy széket, helyet foglalt, és elfogadta a felkínált teát.

– Nagyon kedves tőled, drága kishúgom.

Jellemző volt Altheára, hogy odafigyelt másokra. Griff úgy vélte, nem is érdemel ilyen nagylelkű hűgot. Nagyot kortyolt a teából, és hálásan konstata lta, hogy Althea jó sok cukrot tett bele. A feje mindjárt kevésbé fájt, a nap pedig kezdett túlélhetőnek tűnni.

Lady Kathryn összeszorított szájjal, helytelenítő arckifejezéssel nézett rá, a férfi pedig nem lepődött volna meg, ha hirtelen azt mondja: „Te jobb vagy ennél.”

De nem volt jobb. Pontosán azért nem, amit a lány korábban mondott. Egy másodszülött senkinek nem kell. Sem az arisztokrata hölgyeknek, sem az apjának, sem az anyjának, de még a nála két évvel idősebb örökösnek is alig volt ideje rá. A scotch, a kártya és a színésznők azonban ritkán utasították el.

– Lehet, hogy a bátyád csak véletlenül van itt – mondta Lady Jocelyn –, de nyilván hallotta, miről beszéltünk.

– Elnézést kérek, hölgyeim, nem állt szándékomban hallgatózni, de sikerült felkeltenetek a figyelmemet a dallamos hangokkal.

Míg Lady Kathryn fenyegető tekintettel meredt a férjira, jelezvén, hogy nem kerülte el figyelmét a szarkazmusa, Lady Jocelyn úgy mosolygott, mintha átadták volna neki a koronaékszereket. Neki sosem volt erőssége az ilyen nüanszok érzékelése.

– Akkor talán lennél olyan jó, és megosztanád velünk, hogyan nyűgözzük le a herceget, és hogyan győzzük meg arról, hogy érdemesek vagyunk az udvarlására?

– Honnan tudhatná ő, hogy mit akar egy herceg? – kérdezte Lady Kathryn.

Griff provokatívan és érzéken féloldalas mosolyra húzta a száját.

– Egy herceg is csak azt akarja, amit bármelyik férfi. Olyan nőt, aki a társaságban szent, a hálósobában pedig vad kéjenc.

A lány mogyorószerű szeme összeszűkülte t, tekintete villámokat szórt. Könnyen kijött a sodrából, Griff pedig valami megmagyarázhatatlan oknál fogva nagyon élvezte, ha fölbosszanthatta.

– Ez aligha segít.

– Pedig igaz.

– Mi előkelő születésű, finom hölgyek vagyunk, ebből kifolyólag még nem vittek ágyba bennünket, és aligha tudunk bármit is mondani az ágybéli teljesítményünkről. – Griff elképzelte Lady Kathryn az ágyában, amint bevezeti őt a gyönyörök birodalmába, aztán, mivel a teste azonnal reagált, gyorsan elhessegette a képeket. Mi üthetett belé, hogy egyáltalán eszébe jut ilyesmi? – Továbbá a férjük dolga, hogy megmondja, mit akar tőlünk a házasságnak ebben a vonatkozásában.

– Miért? – kérdezte Griff őszinte megrökönyödéssel. – Miért csak neki lenne beleszólása?

Biztosan te is eltűnődtél már rajta, Szeplőske, hogy neked mi okozna örömet.

– Nem, nem tűnődtem el rajta – válaszolta a lány morcosan.

– „A hölgy mintha nagyon is fogadkoznék.”

– Ne légy nevetséges. A hölgyek nem szennyezik be az elméjüket testiséggel kapcsolatos gondolatokkal.

– Ha sosem gondolkodtál ilyesmin, honnan tudod, hogy ezek a gondolatok beszennyeznék az elmédet?

– Lehetetlen vagy.

– Nem, én tényleg kíváncsi vagyok, hogy szerinted mi történik férfi és nő között, ami annyira szörnyűsége, hogy beszennyezne egy amúgy patyolattiszta elmét, ha gondolkodna rajta.

A lány úgy nézett ki, mint aki rögvest hozzávágja a teáját.

– Tudod te azt nagyon jól.

Lady Kathryn hangja még rekedtesebbé vált, mire Griffnek görcsbe rándult a gyomra.

– A meztelen bőr simogatása, a kulcscsont harapdálása, egy szorítás itt, egy dörzsölés amott? Csókok a domborulatok, mélyedések és gödröcskék mentén? Miért lenne mindez mocskos?

A lány szája egy kissé kinyílt, arcszíne elbűvölő rózsaszínről gyönyörű pirossá változott. A férfi azon tűnődött, vajon ebben a pillanatban Kathryn is arra gondol-e, amire ő: hogy kezével végigsimít a lány meztelen combján, a felé a mennyei pont felé, amely eddig még érintetlen volt, és ahol a paradicsom várja. Jóságos ég. Mi az ördög üthetett belé? Kathryn az utolsó nő, akit ágyba akarna vinni. Akkor sem, ha rézvörös haja a tűz árnyalataiban játszik, amikor rásüt a nap. Akkor sem, ha parfümjének illata inkább fűszeres, mint édeskés, ő pedig mindig is szerette a fűszeres ételeket. Akkor sem, ha az ajka inkább rózsaszín, mint piros, ő pedig, amikor nagy ritkán festett, inkább pasztellszíneket használt.

– Griff, én nem vagyok benne biztos, hogy ez illendő beszédtema ebben a társaságban – jegyezte meg Althea habozva.

– Pont ez a lényeg. – Griff remélte, hogy a hangja érdekességét a nem túl régen történt ébredésének fogják tulajdonítani, nem pedig annak, hogy hirtelen kiszáradt a szája. – Ennek a témának nem szabadna tabunak lennie. A férfiak gondolkodhatnak róla, beszélhetnek róla, meg is tapasztalhatják – házasságkötés nélkül. A nők miért ne tehetnék meg ugyanezt?

A hölgyek levegő után kapkodtak, mire Griff megcsóválta a fejét.

– Még ha egy nő nem is *tapasztalja* meg a házassága előtt – bár ő ezzel sem értett egyet –, legalább gondolkodhasson és beszélhessen róla anélkül, hogy szégyenkezne, anélkül hogy úgy érezné, beszennyezi ezzel az elméjét – mondta, majd ismét Kathryn felé fordult. – *Sosem* szoktál ilyesmire gondolni?

– Nem.

– Akkor honnan tudhatnád, hogy mit szeretnél, hogy mi okozna élvezetet?

– Mint már mondtam, a férjem dolga lesz, hogy megmutassa.

– Sosem tűntél olyan nőnek, akinek ne lenne véleménye a dolgokról. – Griff egy kissé előrehajolt.

– Egyhavi apanázsomat fel merném tenni, hogy igenis gondolkodtál már ezen, még hozzá nem is keveset.

A gyomra még jobban megfeszült, amikor látta, hogy Kathryn orrcimpája megremeg, a légzése pedig lelassul. Vajon miféle képek jelenhettek meg a lelki szemei előtt?

– Griff, te most hazugnak nevezted a vendégünket – mondta Althea mérgesen.

Mert hazudott is. Nem mintha még egyszer a fejére olvasná ezt, de Griff sok mindent megadott volna, hogy megismerje a fantáziáit.

– Elnézést kérek. Úgy tűnik, még nem vagyok szalonképes állapotban. A múlt éjszakai szórakozás túlságosan is befolyásolja a viselkedésemet. – Griff hátratolta a székét, és felállt, majd Lady Jocelyn felé fordult, aki eredetileg föltette neki a kérdést, Lady Kathryn bámulása ugyanis kezdte olyan helyre kergetni a vérért, ahová nem kellett volna. – Írjatok a hercegnek a csinos vonásaitokról, az illemtudásotokról, az érdeklődési köreitekről és a képességeitekről.

– Köszönjük, milord.

Griff halványan elmosolyodott.

– Aztán győzzön a legjobb. – Azzal otthagya a hölgyeket, és azzal a tudattal vonult be a palotába, hogy a forró fürdőnek, amelyre annyira vágyott, várnia kell. Lady Kathryn talán nem engedi, hogy bizonyosfajta gondolatok szennyezzék az elméjét, ő azonban látta maga alatt vonaglni a lányt a lelki szemei előtt, ezek a képek pedig először egy jéghideg fürdőt tettek szükségessé.

Az elülső szalon szekretere előtt ülve Lady Kathryn századszorra is elátkozta Lord Griffith Stanwicket. A férfi szavai érzéki gondolatokat ültettek a fejébe, amelyektől képtelen volt szabadulni. Kezek, amelyek végigsimítanak meztelen vállán, aztán lejjebb csúsznak, oda, ahová nem lenne szabad. Az ördög vigye el a férfit!

Aztán arra célozgat, hogy hazudott, amikor azt állította, sosem voltak illetlen gondolatai – a faragatlan tuskó. Persze hogy voltak, de udvariatlanság volt a férfi részéről ragaszkodni ahhoz, hogy ezt be is ismerje. Egy kiváló neveltetésű hölgynek nem lehetnek szenvedélyes ábrándjai, és egészen biztosan nem vallhatja be őket, különösen, ha gyakran a legjobb barátnője kellemetlen bátyja szerepel bennük, amint végigsimít ujjával a ruhakivágásának vonalán, vagy megcsókolja a csuklója belső oldalát, ahová mindig tesz egy kis parfümöt a biztonság kedvéért. Aztán megint elátkozta Griffet.

És ha mindez nem lett volna elég, a férfi ráadásul azzal a becenévvel illette, amelyet tizenkét éves korában, az első találkozásuk alkalmával ragasztott rá: Szeplőske. Borzalmas név. Mindig is átoknak tartotta a barna pöttyöket. Szörnyűséges kalapok viselésével és mindenféle csodakenőcsök alkalmazásával sikerült elérnie, hogy elhalványodjanak, de az árnyékuk megmaradt, és meglehetősen foltossá tette az arcát, amikor elpirult. Ez pedig Lord Griffith Stanwick közelében valamilyen oknál fogva rendszeresen előfordult.

És mivel jelenleg a legjobb barátnőjénél, Lady Altheánál lakott, a Griff-fel – ahogy a férfit a húga, és magában már Kathryn is nevezte – való találkozások a napjai... és néha az éjszakái rendszeresen előforduló eseményeivé váltak.

Most büntudattal küzdött, mert ő volt a felelős azért, hogy Griff a bokorban ébredt ma reggel. Tegnap éjjel nem tudott elaludni, ezért lement a könyvtárba olvasnivalóért, és éppen az előtérben járt, amikor látta, hogy nyílik a bejárati ajtó. Griff botorkált be, de épp csak annyira, hogy a kilincsbe kapaszkodva nekitámaszkodjon az ajtófélfának. Borzalmas állapotban volt. A haja összevissza állt, mintha legalább egy tucatnyi nő mélyesztette volna bele az ujjait – nyilván valami ilyesmi történhetett. Amikor a férfi észrevette őt, az ajka mosolyra húzódott.

– Helló, Szeplőske.

Kathryn utálta, hogy így kell látnia őt. Griff állapota az apja fivérére, George bácsira emlékeztette, aki túl sokat ivott, inkább játszott, mint dolgozott, és állandóan az apjától kért pénzt a hazardírozáshoz. Azzal érvelt, hogy tartoznak neki, mert Kathryn apja örökölte meg a címeket és a birtokokat, ő pedig nem kapott semmit. Végül persze ő fog örökölni, mert a lány apjának nem volt fia, akire ráhagyhatta volna a címeit és a birtokait. Kathryn George bácsiról alkotott véleményét a nagymama csalódottsága sem javította fel. „Sose menj hozzá másodszülötthöz” – mondta mindig a nagymama, amikor George bácsi részegen jelent meg valamelyik családi eseményen. A férfi kizárólag saját magával törődött, senki mással. Se a feleségével, se a fiával, aki minden szempontból rá ütött, még abban is, hogy folyton pénzt kért tőle. „Végül úgymint minden az enyém lesz, akár adhatsz is belőle.”

És úgy tűnt, Lord Griffith Stanwicket is ugyanilyen fából faragták. Kathrynnek nem kellett volna törődnie ezzel, de mégis törődött, az ördög vigye el. Habár maga sem tudta megindokolni, hogy miért, de azt akarta, hogy a férfi jobb legyen, mint amilyen. Ezért aztán tegnap éjjel, amikor alkalmá adódott, úgy döntött, megleckézteti Griffet, és gyorsan odasietett hozzá.

– Hallom, hogy közeledik az apád. Nem szabad ilyen állapotban látnia. Menj ki, és gyere a hátsó ajtóhoz, majd én beengedlek. – A férfi apja persze nem közeledett. Nem is volt otthon. Több éjszakát töltött házon kívül, mint ahányat házon belül. Mindenki tudta, hogy szeretőt tart, és az ő társaságát jobban élvezte, mint a hercegnéét.

Griff azonban ittas állapotában nem kérdőjelezte meg a lány állításának igazságtartalmát, és sietve távozott azon az ajtón át, amelyen érkezett. Kathryn bezárta az ajtót a férfi zárban hagyott kulcsával, aztán zsebre vágta a kulcsot. Hátrasietett a szolgák bejáratához, és megnézte, hogy az az ajtó is biztosan be van-e zárva, aztán élvezettel hallgatta, ahogy az ostoba uraság csak kopog, kopog és kopog.

Végül már szólította is.

– Szeplőske! Gyerünk, Szeplőske, nyisd ki az ajtót. Légy jó kislány.

Csakhogy ő nem akart jó kislány lenni. Azt akarta, hogy Griff ne hívja többé ezen a nevetséges néven; azt akarta, hogy ő más legyen, mint a két férfi, akik annyi fejfájást okoztak a családjának.

Végül csönd lett. Miután összeszedte a bátorságát, hogy kinyissa az ajtót és kinézzen, Griffnek már nyoma sem volt. Egy pillanatra pánikba esett, aztán meghallotta a férfit, amint egy karikalábú nőről dalolászik. Nézte, ahogy sziluettje ide-oda imbolyog a kertben, aztán eltűnik a sövény mögött. Néhány percre megint csönd volt, aztán meghallotta a horkolást, és úgy döntött, a férfi megérdemli a kényelmetlen fekhelyet.

Mostanra persze megbánta, amit tett, délután ugyanis szívességet szeretett volna kérni Grifftől. Csakhogy eleddig nem talált rá alkalmat, hogy kettesben maradjon vele, részben ezért is vonult vissza egyedül az elülső szalonba, miközben Althea és az anyja átmentek a hercegné kedvenc szalonjába, hogy igyanak még egy csésze teát vacsora után.

Kathryn már számtalanszor étkezett a családdal, de csak ma este tűnt fel neki, hogy a herceg, aki az asztalfőn ült, kizárólag az idősebb fiához, Marcushoz szólt, aki a jobbján ült, a balján ülő fiatalabbhoz nem beszélt.

Noha ő foglalt helyet Griff másik oldalán, mivel csak hatan ültek az asztal körül – a hercegné a másik asztalfőn, Althea pedig szemben Kathrynnel –, a lány aligha találhatott módot arra, hogy halkan beszélgetést folytasson a férfival. Aki most ránézett Griffre, nem is gondolta volna, hogyan kezdte a napját. Dekadens illatot árasztott, arcszesz és a saját, csak rá jellemző illatának keverékét, amely leginkább az ősz juttatta a lány eszébe. A haja tökéletesen volt fésülve, még senki sem túrt bele, és mintha hozzá lett volna szokva, hogy nem vesznek tudomást róla, figyelme két dologra összpontosult: a tányérjára és a borospoharára.

A herceg Altheának is feltett néhány kérdést, egyszer pedig megkérdezte Kathrynától, hallott-e a szüleiről azóta, hogy megérkeztek Itáliába. A lány azt válaszolta, hogy hallott róluk, és jól vannak. A herceg ekkor megörvendezettte őket egy beszámolóval a legutóbbi római utazásáról. A jelek szerint beszélni jobban szeretett, mint hallgatni.

Kathryn szülei holnap este fognak megérkezni londoni palotájukba, a lány pedig rákövetkező reggel fog csatlakozni hozzájuk. Nem mintha velük kellemesebb lenne vacsorázni, a szülei ugyanis azon fáradoztak, hogy felélesszék a szerelmük tüzét, ennek érdekében pedig hajlamosak voltak mindenki mást kizárni. Ezért is utaztak el. Egyiküknek sem volt soha erőssége, hogy kifejezze az érzelmeit, Kathryn azonban minden szeretetet megkapott a nagyanyjától, amire csak vágyott. Legszebb emlékei azokból az időkből származtak, amikor a drága asszony tengerparti házikójában tölthette napjait. Eltűnődött, vajon Griffnek van-e olyan helye, amely vigaszt nyújt számára, bár nem igazán örült, hogy együttérez a férfival. Egy kissé büntudata is volt, amiért fel akarta használni őt, de az embernek meg kell tenni a szükséges lépéseket, hogy megkaphassa, amit akar.

Szinte teljesen biztos volt benne, hogy Griff ezen az estén is elmegy majd valahová, hiszen az itt-tartózkodása alatt minden este így tett, ezért is várakozott az elülső szalonban, azzal foglalatalkodva, hogy listát készítsen a legjobb tulajdonságairól. Vagy legalábbis megpróbált listát készíteni. Eddig csak annyit sikerült leírnia, hogy „*Ügyesen whistelek*”. Lady Jocelynnak igaza volt, meglehetősen fellengzős dolog dicsekedni, habár biztos volt abban, hogy a barátnője fel fog nőni a feladathoz, és számtalan papírlapot fog teleírni a jó tulajdonságaival. Kathrynben nem volt meg Jocelyn magabiztossága, sőt, néha irritálónak is találta azt, úgyhogy Altheát mindig is közelebb érezte magához.

Viszont muszáj volt elnyernie a herceg kegyeit. Jelentős hozománnyal rendelkezett, amelybe beletartozott a házikó, ahol a nagymamája az utolsó éveit leélte. Ezt a házat letétbe fogják helyezni,

hogy majd Kathryn özvegyi hajléka legyen, míg a hozománya többi része a férjéhez kerül. A lányt nem érdekelte a hozomány többi része, őt csak az imádott házikó érdekelte. Ahhoz viszont, hogy megkapja, egy főrendhez kellett hozzámennie. Mivel mindent a tékozló nagybátyja, majd pedig az unokatestvére fog örökölni, a nagymama úgy vélte, nem számíthat a leendő grófra a szeretett lányunokájáról való gondoskodás tekintetében, viszont meg volt győződve róla, hogy kizárólag egy címmel rendelkező férfi tudja majd biztosítani Kathrynnek azt az életet, amelyet megérdemel. A lány első szezonja óta azonban minden eltelt évvel halványodott az esély, hogy teljesítse a követelményeket, és megszerezze, amire annyira vágyott.

Kingsland tökéletes volt. Egyszer már találkozott vele. Kathryn ugyan meglett volna a fellengzőssége nélkül, de hát a legtöbb herceg rendelkezett ezzel a tulajdonsággal. Elvégre hercegek voltak. Kötelességtudó felesége lesz, szül neki egy örökösöt és egy másodszülöttet, amikor pedig a férfi ráun, a házikójában fog vigasztalódni, ahol a nagyanja szeretetének emléke segít majd neki, hogy bármit elviseljen.

Nehéz léptek zaját hallotta a márványlépcső felől. Mivel a herceg és az örököse már korábban elmentek, Kathryn tudta, hogy csakis Griff lehet az, így aztán félretette az írotáblát, fölállt, lesimította a szoknyáját, és az ajtóhoz ment.

A férfi ugyanazt az elegáns, sötétkék felöltőt és ezüstszínű mellényt viselte, amelyet vacsoránál, a kezében pedig cilindert tartott. A lány szíve nagyot dobbant, ahogy máskor is, amikor megpillantotta őt. De ez csak azért volt, mert folyton civakodtak, s ő már előre felkészült a találkozásra, nem pedig azért, mert Griff az évek során jóképű férfivá érett.

Jóképű férfivá, aki a jelek szerint nem vette észre, mert már az ajtónál járt. Kathryn a pánik kerülgette, nehogy elszalassza a lehetőséget, úgyhogy gyorsan föltartotta a kulcsot.

– Azt hiszem, megtaláltam a kulcsát, milord.

Griff megtorpant, aztán lassan végighordozta a tekintetét a lányon. Kathryn örült, hogy a halványzöld ruha jól áll neki, s egy kissé lágyít a színein.

A férfi néhány lépéssel közelebb ment hozzá, ő pedig nem tudta, miért érzi hirtelen úgy, mintha szorosabbra húzták volna a fűzőjét, miközben Griff gyönyörű, szürkével sávozott, mélykék szemébe nézett.

– Hol találtad meg? – kérdezte a férfi.

– Az elülső felhajtón. Sétáltam egyet délután, és megláttam, ahogy ott hevert.

– Érdekes. – Mivel Griff még nem vette fel a kesztyűjét, ujjai csupasz bőre súrolta Kathryn ujjait, miközben elvette tőle a kulcsot, s a lány úgy érezte, nemcsak a karját, de minden porcikáját melegség járja át. – Én is körülnéztem a felhajtón, miután tőletek eljöttem, de nekem nem volt szerencsém.

A csudába. A végén még kiderül, hogy hazudott.

– El kell ismerned, hogy ma reggel nem voltál valami jó formában. Talán a látásod is megszenvedte az éjszakát.

A férfi Kathryn szemébe nézett.

– Úgy véled, hogy máskor jó formában szoktam lenni, Lady Kathryn?

Griff halkán beszélt, és úgy elnyújtotta a szavakat, mintha valami finom kis titkon osztottak volna. A lány szeretett volna a szokásos módon visszavágni neki, közben azonban olyan dolgok tűntek fel neki, amelyek eddig még nem. Mikor lett ilyen széles a férfi válla? Mikor kezdte el ilyen szépen kitölteni a ruháit? Látszatra meglehetősen izmosnak tűnt, Kathryn pedig eltűnődött, vajon üz-e valamilyen sportot. A legkedvesebb barátnője bátyja, mégis olyan keveset tud róla.

Úgy döntött, nem válaszolja meg a férfi kérdését, inkább témát vált.

– Feltételezem, vagy egy játéklangba, vagy egy klubba tartasz.

– *Másodszülöttként* mi mást kellene tennem?

A lány figyelmét nem kerülte el a Griff hangjából süítő szarkazmus. Nyilván megsértődött azon, amit reggel kihallgatott. Kathrynnek nem minden másodszülött ellen volt kifogása, csak a mihasznák ellen, az olyanok ellen, mint a nagybátyja és az unokatestvére – és sajnos Griff is ebbe a kategóriába tartozott.

- Beállhatsz a hadseregbe, elmehetsz papnak, jelöltetheted magad parlamenti képviselőnek.
- Nem hiszem, hogy ezek közül bármelyiket is el tudod képzelni rólam.
- Hát egész életedben csak a szórakozáson fog járni az eszed? – Ezt most miért kérdezte meg?

Miért igyekszik elnyújtani a beszélgetést?

A férfi szemében felvillant valami – majdhogynem sóvárgás –, aztán ismét hátralépett.

– Mint egy csirkefogónak, gondolom. Köszönöm a kulcsot – mondta egy kacsintás kíséretében, aztán a mellényzsebébe dugta a kulcsot, s már fordult is el, hogy induljon.

– Nincs zsebórád és óraláncod.

Griff visszafordult Kathryn felé, a lány pedig eltűnődött, vajon miért csak most tűnt fel neki ezek hiánya, és miért hozta szóba. Miért lett hirtelen olyan kíváncsi mindenre, ami a férfival kapcsolatos?

– Nincs. Amikor Marcus nagykorú lett, az apánk odaadta neki azt, amelyet ő kapott a saját apjától. Azt hittem, hogy nekem venni fog egyet, amikor elérem a nagykorúságot, de tekintve, hogy ezen már hat éve túl vagyok, azt hiszem, jobb lenne, ha vennék egyet én magamnak.

– Mit adott neked, amikor nagykorú lettél?

– Ha jól emlékszem, semmit.

A szavak színtelenül és közönyösen hangzottak, mintha Griff nem érzett volna semmit ezzel kapcsolatban, de hogy is ne lett volna csalódott?

– Nagyon sajnálom.

A szürkéskék szempárban érzelmek villantak. Düh, szégyen, bosszúság.

– Nem kérek a sajnálatodból. Ha megbocsájtasz, most mennem kell. Lady Szerencse és a többi hölgy már várnak.

Megint el akar menni...

– Elképzелhető, hogy találkozol Kingsland herceggel ma este?

Amikor most szembenézett a lánnyal, Griff szeme össze volt szűkülve, az álla megfeszült.

– Elképzелhető. Ugyanabba a klubba járunk.

Kathryn megnyalta a szája szélét, összekulcsolta a kezét, és közelebb lépett a férfihoz.

– Kipuhatolnád nekem, hogy pontosan mit keres egy feleségben?

Griff megrázta a fejét.

– A herceg egy tuskó. Senki mással nem képes foglalkozni, csak saját magával. Nem lennél boldog mellette.

Mintha érdekelné őt a boldogsága. A lány úgy sejtette, inkább boldogtalanságot kívánna neki.

– Kérlek! Megvannak az okai, miért szeretném, hogy nekem akarjon udvarolni.

– Le akarsz győzni Lady Jocelynt?

A lány halványan elmosolyodott.

– Igen, de más, sokkal személyesebb okaim is vannak.

– Hazudnál a leveledben, vagy olyanná változnál, amilyennek látni akar?

– Nem fogok hazudni a levélben, de kihangsúlyoznám azokat az esetleg meglévő tulajdonságaimat, amelyeket fontosnak tart.

A férfi nagyot sóhajtott.

– Ha alkalmam nyílik rá, kérdezősködni fogok, de nem fogom tönkretenni az estémet csak azért, hogy segítsek neked ebben a nevetséges vállalkozásban.

– Köszönöm, lordom. Értékelem a nagylelkűségedet.

– Te akkor fogsz bármit is értékelni bennem, Lady Kathryn, ha piros hó esik.

A lány ingerkedve elmosolyodott.

– Ebben van valami. És remélem, nem fogsz annyit inni, hogy ne emlékezz arra, amit megtudsz.

– Miből gondolsz, hogy elfelejtek valamit, ha sokat iszom?

Hát nem emlékszik, hol ébredt ma reggel?

– Azt mondtad Altheának, hogy nem emlékszel, hogy kerültél a sövény mögé.

– Ja, az. Az emlékezetkiesés csak átmeneti. Idővel visszatérnek az emlékek.

Kathryn akkor sem dermedhetett volna meg jobban, ha leöntötték volna egy vödör hideg vízzel.

Jóságos ég, nagyon remélte, hogy a férfi ebben téved.

– Jó éjt, Szeplőske. – Griff föltette a cilinderjét, s az ajtó felé indult.

Ó, az ostobája.

– Nem vetted észre, hogy már nincsenek szeplőim?

A férfi kinyitotta az ajtót, kilépett rajta, aztán visszafordult, és olyan mosollyal ajándékozta meg a lányt, amelynek láttán a gyengébb idegzetű hölgyek menten elájultak volna.

– De még emlékszem, hol voltak.

Aztán eltűnt, Kathryn pedig megbánta, hogy visszaadta neki a kulcsot, hogy szívességet kért tőle... és hogy talán túlságosan is élvezte a szópárbajukat.

2. fejezet

Miközben kocsija az utcákat róttá, Griff elővette mellénye zsebéből a kulcsot, és elképzelte, hogy még mindig érzi rajta a lány kezének melegét. Lehet, hogy a délutáni nap fénye megcsillant a rézen, és Kathryn azért találta meg, míg ő korábban nem; de az is lehetséges, hogy nem ennyire ártatlan dolgról van szó.

Lelki szemei előtt képek jelentek meg a lányról, amint kendőbe burkolózva áll a bejárati ajtónál. Ő küldte volna hátra a hátsó ajtóhoz, hogy aztán a sövény mögött kössön ki? El tudta képzelni erről a kis boszorkányról.

Ami a szeplőket illeti, persze hogy észrevette az eltűnésüket. Mindig is mindent észrevett, ami Kathrynnel volt kapcsolatos, és ez mindig nagyon bosszantotta. Azt, ahogy a lány vörös haja árnyékban szinte barnának tűnt, fényes napsütésben azonban párját ritkítóan ragyogott. Azt, ahogy az orra hegye egy picit fölfelé ívelt, mintha csókot akart volna kapni. Azt, ahogy a gesztenyeszínű szemöldöke összeráncolódott, amikor aggódott valamiért. Azt, ahogy mosolyra húzódó ajka szinte megbabonázta az embert. Azt a száját arra teremtették, hogy tökéletes menedéket nyújtson egy férfi szájának, és Griff túl gyakran ébredt arra, hogy lüktet a férfiasága, mert ez a száj kísértette álmaiban.

Részben ez volt az oka, hogy folyton szekálta Kathryn, bár a lány ajka még konokul összeszorítva is csábította. De a viselkedésével sikerült elérnie, hogy Kathryn távolságot tartson vele szemben. Mindig is tudta, hogy ő nem az a fajta, aki valaha is tetszene a lánynak, és nem az a fajta, akit a lány megérdemel. Ő csak egy megkésett gondolat volt, egy tartalék, akire remélhetőleg sosem lesz szükség. Kathrynnek viszont előkelőbb lord járt, egy főrend. Egy herceg.

De muszáj volt pont az ő segítségét kérnie, hogy megszerezze azt az átkozott herceget?

A kocsi megállt, Griff pedig kiugrott belőle, mielőtt egy inas megjelent volna, hogy segítsen.

– Köszönöm, James – mondta a kocsisnak. – Elmehet. Majd valahogy hazajutok, ha végeztem.
– Miután elment a kedvenc klubjába.

– Igenis, uram.

Miután a kocsi tovadöcögött a macskaköveken, Griff nekidőlt egy lámpaoszlopnak, és a szemben lévő, háromemeletes téglapépületre szegezte a tekintetét. Egyetlen ablakban sem pislákkolt fény. Az épület teljesen elhagyatott és elhanyagolt volt. A férfi már-már nevetségesen vonzódott hozzá, és olyan kétségbeesetten szerette volna megszerezni, hogy időnként ostoba és elhamarkodott fogadásokat tett, hogy minél hamarabb az övé lehessen. Az épületet árulták, de neki még nem volt meg rá a pénze.

Tervei azonban voltak vele. Vissza akarta állítani eredeti pompájában, és olyan klubbá alakítani, amelynek elsőszülött, címre váró férfiak nem lehetnek a tagjai. Ez a klub a másodszülöttek, a fiatalabb fivérek, valamint az olyan tehetsős fiatal emberek számára állna nyitva, akiket az arisztokrácia nem lát szívesen. Ide bátran jöhetnének a petrezselymet árulók, a vénkisasszonyok és azok a fiatal hölgyek, akiket valami családi botrány miatt kiközösítettek. Tökéletes hely lenne ez a társaság páriáinak – vagy azoknak, akiknek a társaságban lenne a helyük –, hogy találkozzanak, beszélgessenek, egyenek-igyanak és tiltott élvezetekben részesüljenek. Először azonban meg kell szereznie a rávalót.

Céltudatos léptekkel indult el a Dodger's Drawing Room felé. Volt pénze, huszonöt font lapult a zsebében. Mindössze ennyi maradt az e havi apanázsából. Ha ez elfogy, ebben a hónapban már nem játszik többet. Sosem kért kölcsön senkitől, sosem vett föl hitelt. Túl könnyű beleesni abba a csapdába, hogy azt gondolja, könnyedén visszafizeti a tartozását, amint megfordul a szerencséje. Nem, ő azzal az összeggel játszott, amely a kezében volt. Tegnap éjjel nyert kétszáz fontot, aztán el is vesztette, amikor kapzsi lett, és feltette az egészét a ruletten. Aztán még nagyobb ostobaságot követett el, amikor csalódottságát italba fojtotta, amivel csak azt érte el, hogy igen kínosan kezdődjön a napja. De ami volt, elmúlt, ezen az estén tiszta lappal indul. És nyernie kell.

Griff nem nagyon szerette a négylapos braget, mégis itt ült az asztalnál, mert ez volt annak a nyavalyás Kingslandnek a kedvenc játéka. Jobb szeretett volna először nyerni egy kis pénzt máshol, de amikor meglátta a herceget, aki mellett később megüresedett egy szék, úgy döntött, inkább túlesik a kellemetlen feladaton.

Mert a feladat kellemetlen volt. Talán kérnie kellene valamit cserébe Lady Kathryntól. De mit adhatna neki a lány, aminek az értéke mérhető lenne ehhez a bosszúsághoz?

Megtették a téteket, és kiosztották a lapokat. Miután megnézte a sajátjait, Griff eldobott egyet, aztán megköszörülte a torkát.

– Nos, kegyelmes úr – mivel Kingsland volt az egyetlen herceg az asztalnál, nem kellett pontosítania –, láttam a hirdetését a *Times*ban. Pontosan mi az, amit egy nőben keres?

– Csendet.

A szó nyersen és elutasítóan hangzott, mire Griff úgy döntött, egészen addig játékban marad, míg el nem nyeri Kingsland összes pénzét, ami nála van. Ő nem holmi gyerek, akire csak úgy rászólhatnak. Mire végez vele, a herceg meg fogja bánni otromba viselkedését.

Miután eldobott egy lapot, Kingsland Griff felé fordult, és gyakorlatilag felnyársalta a tekintetével. Ezt a megfélemlítőnek szánt nézést nyilván születése óta gyakorolta, Griffnél azonban semmire se ment vele, ő ugyanis számtalanszor láthatta már ezt a tekintetet az apjától.

– A csendet keresem egy nőben. Nekem olyan feleség kell, aki nem zavar, amikor fontos dolgokra koncentrálok. Olyan, aki ritkán beszél, és pontosan tudja, mikor kell megszólalnia.

– Ismer nőket, ugye?

Griff kérdése kuncogást váltott ki négy játékosuktól.

– Igen, ismerek nőket, még hozzá meglehetősen közletről – felelte a herceg.

– Akkor nyilván tudja, hogy azzal az erővel, amellyel megkér egy nőt arra, hogy ne beszéljen, akár a napot is megkérheti arra, hogy ne süssön. Egyébként meg mi értelme a csöndnek, ha kellemesen el is lehet beszélgetni?

– Nem mintha oda kellene figyelni a szavakra – vetette közbe az egyik játékosuk vigyorogva.

– Nekem az is elég szokott lenni, hogy lágy a hangjuk.

A herceg lesújtó pillantást vetett rá.

– A csend jó – hebegte a szegény vikomt. – Szeretem a csendet.

– Akkor talán gyakorolhatná is – javasolta Kingsland selymes hangon.

– Igen, kegyelmes úr. – A vikomt úgy bámulta a lapjait, mintha attól félne, hogy elszállnak, ha nem szegezi rájuk a tekintetét.

A herceg ismét Griff felé fordult.

– Maga Wolfford hercegének a másodszülöttje, igaz?

– Igaz.

– És van egy húga, ha jól emlékszem.

– Van.

– Ő is levelet akar küldeni nekem?

Griff felhorkanása világosan kifejezte, hogy szerencsésnek tartja a húgát, amiért annak nem kell postán folyamodnia a herceg kegyeiért.

– Aligha. Ő Chadbourne grófjának figyelmét keltette fel.

– Ó, igen, láttam is az eljegyzés hírét a *Times*ban. Akkor meg miért érdeklí magát, hogy milyen feleséget keresek?

– Puszta kíváncsiságból, biztosíthatom. Újszerűen közelíti meg az udvarlás témáját, és érdekelne, miért nincsenek inyére a hagyományosabb módszerek. Gondoltam, talán valami különleges dologra vágyik.

– Unalmas időpocsékolásnak tartom a hagyományos módszereket. Miért töltsék órákat báltermekben, miért szenvedjem végig egyik bemutatást a másik után, egyik táncot a másik után, ha egyszerűen áttekinthetem a tulajdonságokat, ahogy egy üzleti befektetés esetében is tenném? Gyorsabb, tisztább és hatékonyabb módszer.

– Üzleti befektetésnek tekint egy feleséget?

– Abszolúte. *Maga* ismer nőket? Egy egész vagyonba kerülnek. Nem szívesen költenék arra, hogy olyannak udvaroljak, aki a végén nem hajt hasznot. Emel vagy passzol?

Griff a kupacra dobta zsetonjait, jelezvén, hogy emel. Végül megnyerte a kört, és jó néhányat a következő körök közül is. Sikerült visszanyernie a tegnapi este elveszített kétszáz fontot. Abba nem akart belegondolni, hogy egy kicsit talán tartozik Lady Kathrynnek, amiért távol tartotta a rulettkeréktől, és akaratlanul is a kártyaasztal felé terelte.

3. fejezet

Kathrynnek nem jött álom a szemére. Nem kellett volna ilyet kérnie Grifftől. A férfi túl könnyen beleegyezett, ami azt jelenti, hogy akár sikerrel jár, akár nem, kíméletlenül szekálni fogja vele. Ha pedig sikerrel jár, egészen biztosan meg fogja kérni az árát. De örömmel megfizeti ezt az árát, ha megkaphatja, amit akar.

Miért nem tudta egyszerűen ráhagyni a nagymamája a házikót? Miért kötötte ostoba feltételekhez az öröklést? Azért, mert Kathryn túlságosan is szeretett a falubeli gyerekekkel játszani? Aggódott, hogy beköltözik a bohókás kis hajlékba, aztán hozzámegy a kovács vagy a pék fiához? Miért érdekli a családját a társaságban betöltött helyzetük? Boldoggá teszi ez bármelyiküket is?

Ha a nagybátyja és az unokatestvére nem gondoskodik róla, akkor talán nem tudna magáról gondoskodni? Elmehetne dadusnak, nevelőnőnek vagy társalkodónőnek. Nem idegenkedik a munkától, ha az megadhatja neki a szabadságot, amelyre vágyik. Miért tulajdonítanak ekkora fontosságot a házasságnak az arisztokrácia köreiből? Egy nő nem csak arra való, hogy ágyba vigyék, gyereket szüljön és szép legyen.

Halk kopogtatás zökentette ki elmélkedéséből. Majdnem hajnali két óra volt, kicsit késő ahhoz, hogy Althea átjöjjön hozzá a szezonról vagy a társaságról fecsegni, ahhoz pedig korán, hogy Griff züllött éjszakája véget érjen. Valaki talán hírt kapott a szüleiről? Történt velük valami?

Félrehajtotta a takarót, kikászálódott az ágyból, az ajtóhoz sietett és kinyitotta. És kis híján megállt a szíve. Griff volt az. Noha a nyakkendője ki volt oldva, közel sem nézett ki olyan ziláltan, mint múlt éjjel. És nem is volt olyan rémes szaga. Ami azt illeti, egész kellemes illata volt. Lehetett érezni némi scotchot, de nem búzlótt tőle. Kathryn nem emlékezett, hogy valaha is ennyire nyugodtnak látta volna. Arcán halvány mosoly ült, szeme csillogott.

– Megvan, amit kértél – mondta szűkszavúan. Diadalmasnak tűnt, és Kathryn nem szívesen ismerte el, hogy mennyire vonzónak találja a boldog és diadalmas Griffith Stanwicket.

– Beszéltél a herceggel?

A férfi nekidőlt az ajtófélfának.

– Igen.

– És mit mondott?

Griff ajka halvány mosolyra húzódott.

– Mit kapok, ha elmondom?

Kathryn nem volt meglepve: látta előre, hogy Griff kérni fog valamit a segítségéért.

– Miért nem tudod egyszerűen csak elmondani?

– Mert eléggé keserves volt. – Griff egy kissé lehajtotta a fejét, és föl vonta az egyik szemöldökét.

– Ahogy vártam.

A lány nagyot sóhajtott.

– Mit akarsz?

Griff megfogta a copfját, és a vállára tolta.

– Hogy kibontsd a hajad, mint Aranyhaj.

Kathryn összehúzott szemmel nézte.

– Hogy aztán kigúnyolhass, hogy milyen rémesen néz ki?

– Mért nézne ki rémesen?

– Mert furán vörös, egyáltalán nem szép árnyalat. És könnyen összegubancolódik.

– Nekem mindig is pont a színe miatt tetszett. Mert olyan élénk, és egy cseppet sem fakó vagy unalmas. Mindig is kíváncsi voltam, hogy milyen lehet... – Griff hirtelen elhallgatott, aztán megrázta a fejét – kibontva.

– Ez komoly? Neked tetszik valami rajtam?

– Csak egy apróság. Ne bízd el magad.

A férfi szavai kissé megnyugtatták Kathrynnt. Felemelte a copfja végét, és a szalag után nyúlt,

amellyel meg volt kötve.

– Majd én – szólta Griff.

Kathryn elismerően figyelte, ahogy ügyes ujjai kibontják a komorna kötötte masnit, aztán lassan, nagyon lassan kihúzza a szalagot a hajából, és elteszi a mellényzsebébe.

– Folytasd te – mondta a férfi halk, lágy, már-már érzéki hangon.

Kathryn eltűnődött, vajon miért nem fejezte be, amit elkezdett, s hogy ő miért kívánja azt, hogy bárcsak befejezné. Aztán Griff olyan intenzitással nézte őt, miközben elkezdte kibontani a tincseit, hogy hirtelen alig kapott levegőt.

– Ne olyan gyorsan – mormolta a férfi.

– Nem is tudtam, hogy türelmes vagy.

Griff egy pillanatra a szemébe nézett, aztán visszafordította a tekintetét a kezére.

– Csak amikor bizonyos dolgokról van szó.

– Nőkről?

A férfi ajka ördögi mosolyra húzódott.

– Kétségtelenül.

Kathryn még lassabban bontotta ki a haját, és ezt legalább annyira élvezte, mint a férfi. Tetszett neki, ahogy Griff szeme elsötétül, orrcimpája megremeg, ajka pedig kissé megnyílik. Mindezt valószínűleg észre se vette volna, ha nem állnak ilyen közel egymáshoz. A bálokban beszélgetett és táncolt már férfiakkal, de egyik se nézett rá úgy, mintha legszívesebben ott helyben felfalná.

Furcsa, hogy pont Lord Griffith Stanwick néz rá így. Valószínűleg többet ihatott, mint ahogy először feltételezte, méghozzá annyival, hogy megfeledkezett róla, ki áll előtte. És hogy ők mindig is civakodtak egymással.

Amikor végzett a fonat kibontásával, a lány megrázta a fejét, hogy teljesen szabadjára eressze tincseit. Hallotta, hogy Griffnek elakad a lélegzete, erre ő is ugyanígy reagált. Egyáltalán nem volt inyére, hogy meleg és bizsergető érzések járnak át minden porcikáját. Ennek véget kell vetni.

– Szóval, mit keres a herceg egy feleségben?

– Csendet.

Kathryn ökölbe szorította a kezét, és akkorát boksolt a férfi vállába, hogy az két lépést hátrátántorodott.

– Mi az ördög? – Griff most nem a lány haját bámulta, hanem rámeredt.

– Megtettem, amit kértél, erre most el akarsz hallgattatni? Megszeged a szavad?

A férfi a vállát dörzsölgetve mogorva pillantást vetett rá.

– Kingsland csendet vár el a feleségétől. Mondhatom, nehéz dolgod lesz, ha meg akarsz felelni neki.

Ő. Kathryn nagyon ostobának érezte magát, úgyhogy félresöpörte Griff kezét, és simogatni kezdte a vállát, hogy enyhítse a fájdalmat, amelyet okozott. Nem számított rá, hogy a férfinak ennyire kemények és kidolgozottak az izmai. Nyilván másképp töltötte napjait, mint feltételezte róla. A jelek szerint nem sokat henyélt.

– Ne haragudj, hogy félreértettem, de ha egész mondatban válaszolsz, mindjárt világos lett volna minden. És még mit szeretne?

Mivel túl hosszúra nyúlt a csend, Kathryn fölnézett a férfira, aki úgy meredt a kezére, mintha most látna először kezét életében. A lány nem emlékezett, hogy valaha is ennyire határozottan megérintette volna őt. Az, amikor a kulcs átadásánál egy pillanatra összeértek az ujjai, aligha számít, hiába szorult össze tőle a tüdeje. Kissé zavarba jöve, amiért ő kezdeményezett intim érintést, megpaskolta a férfi vállát, úgy, ahogy egy kutyát szoktak megpaskolni, mielőtt útjára küldik.

– Na, most már jobb is, nem igaz?

Griff bólintott, aztán körülnézett a folyosón, mintha menekülő útvonalat keresne az egyre kellemetlenebbé váló szituációból.

– Nem válaszoltál a kérdésekre. Mit szeretne még?

A férfi visszafordította a tekintetét Kathrynre, de most gondterhelten tűnt, homlokát mély ráncok szántották.

– Csak csendet.

A lány kurtán bólintott.

– Azt könnyen meg tudom oldani.

Griff erre hangosan felnevetett.

– Na persze.

Kathrynt borzasztóan bosszantotta ez az alak, akkor is, ha éppen segített neki.

– Be tudom fogni a szám, ha kell – vágott vissza csípőre tett kézzel.

– Miért akarnál hozzámenni egy olyan férfihoz, akit egy kicsit sem érdekel az érdekesítő mondanivalód?

A lány nem tudta megállapítani, hogy Griff ugratja-e vagy gúnyolódik rajta. Ki van zárva, hogy valaha is érdekesítőnek tartott bármit is, amit ő mondott.

– Mert talán ez az egyetlen módja annak, hogy megkapjam, amire igazán vágyom.

– És mi lenne az? Egy férj? Egy herceg? A hercegnéi cím?

Ha a férfi hangjából nem süttött volna a megvetés, Kathryn az orrára csapta volna az ajtót, így viszont kényszeresen elejét akarta venni, hogy Griff ebben a tekintetben rossz véleménnyel legyen róla.

– Egy házikó.

Griff nem szerette, ha Kathryn meglepi, ez mégis egyre gyakrabban előfordult az utóbbi időben. Néhány perccel ezelőtt, amikor a lány váratlanul simogatni kezdte a vállát, kis híján elvesztette az önuralmát, s már azt fontolgatta, milyen jó lenne viszonzni a simogatást. Az aztán jó nagy hiba lett volna.

– Egy házikó?

Kathryn bólintott.

– A tengerparton. Szélfútta Laknak hívják, a nagymamámé volt. Ott szereztem a legkedvesebb emlékeimet, de csak akkor örökölhetem meg, ha még huszonöt éves korom előtt hozzámegyek egy címmel rendelkező férfihoz. Jövő augusztusban leszek huszonöt éves. Kingsland lehet az utolsó esélyem, hogy időben teljesítem a feltételeket.

A férfi pontosan tudta, milyen érzés teljesen észszerűtlen mértékben vágyani egy ingatlanra.

– Kingsland valami olyasmit is mondott, hogy nem szeretné, ha zavarnák munka közben. Az ördögbe is, nem árult el valami sokat, mi?

– Nem nagyon érte meg, hogy kibontottam a hajamat. Át kellene fésültetnem, és újra befonatnom veled.

Végighúzni ujjait a gyönyörű tincsek közt, hogy megtudja, tényleg olyan selymesek-e, mint amilyenek látszanak. Háromfelé választani őket...

Ez csak haj, az ég szerelmére. Minden nőnek volt haja, akivel valaha együtt volt. Neki is van. De akkor miért vágyik ilyen fájdalmasan arra, hogy megérintse Kathrynét?

– Biztos csak összegubancolnám.

A lány arcán olyan lágy és édes mosoly terült szét, mintha sosem hangzottak volna el köztük kemény szavak; mintha ő nem is másodszülött volna.

– Igen, valószínűleg. És a kémkedés sem erősséged. De kérdezősködtél, és olyat mondtál, amit nem tudtam, úgyhogy hálás vagyok neked. Főleg mivel olyan kellemetlen volt számodra.

Griff azonban úgy érezte, tartozik a lánynak, hiszen kétszáz fonttal gazdagabban ért haza, mint ahogy elindult.

– Majd nyitva tartom a fülem, és szólok, ha megtudok még valamit.

– Ezt nagyra értékelem, milord.

– Lady Kathryn, már tizenkét éve a húgom barátnője vagy, és te vagy a legkedvesebb bizalmasa. Azt hiszem, mellőzhetnénk a formáságokat.

– Te pontosan tudod, mióta vagyok Althea barátnője?

Griff nagyon is jól emlékezett a pillanatra, amikor először meglátta Kathrynét. A ruhája kék volt, a kalapja fehér. A kalap egy szalaggal volt a nyakára kötve, s a hátán lógott, miközben kacagva

szökdecselt egy lóhereföldön – mielőtt a nevelőnője leszidta a rakoncátlankodásáért. Részben talán ezért is tartott tőle három lépés távolságot. Mert túlságosan is vonzotta a kacagása. Vagy mert tudta, hogy ha még egyszer meglátja a rakoncátlan énjét, akkor elveszett.

– Azért nem pontosan. – Griff hátrált egy lépést. – Késő van, ideje lefeküdnöm. Ne haragudj, hogy felébresztettelek, amikor ilyen kevés a mondanivalóm.

– Nem aludtam.

– Tegnap sem aludtál, mikor hazaértem. – És már meg is jelent a pír, amelyet a férfi olyan élvezettel csalt elő, és föl-kúszott a lány nyakán az arcára! Griff azon tűnődött, vajon az egész testére kiterjed-e.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – mondta Kathryn éles hangon.

– Milyen hazug vagy, Kathryn. Mondtam, hogy végül vissza fognak térni az emlékeim. Talán mégiscsak tartoztál nekem azzal, hogy kibontsd a hajad.

A lány felháborodott arckifejezésének láttán Griff egészen addig kuncogott, amíg a szobájába nem ért és le nem feküdt. Csak akkor józanodott ki, amikor elkezdte simogatni a szalagot, amely korábban Kathryn haját tartotta. Ostobaság féltékenynek lennie egy anyagdarabra, csak mert az olyan közeli kapcsolatban volt a lánnyal.

Noha még időben észbe kapott, majdnem bevallotta, hogy azért akarta kibontva látni a gyönyörű, rézvörös tincseket, hogy aztán el tudja képzelni őket, amint szétterülnek a hófehér párnahuzatán. Vagy a meztelen mellkasán. A lány haja elég hosszú volt ahhoz, hogy leérjen az ágyékáig. Griff felnyögött, amikor az a bizonyos testrésze úgy reagált, mintha már magán is érezné a lány tincsek simogatását.

Maga sem tudta, miért kínozza magát azzal, hogy pont ezt a szívességet kérte a lánytól. Valami egyszerűbbet kellett volna kérnie, valamit, ami nem csak három percre teszi boldoggá – bár annak a három percnél az emléke sosem fog megfakulni.

Mosolyogj, amikor megpillantasz. Neved, amikor elmesélek egy viccet, még akkor is, ha nem tartod mulatságosnak. Ne úgy nézz rám, mintha folyton csak bosszantanálak. Fogadd szívesen a társaságomat. Soha többé ne kényszerítsd a hajad tűk és szalagok közé.

Olyan sok mindent kérhetett volna, de jó szokásához híven azt választotta, ami a leggyorsabban a legteljesebb kielégüléshez vezetett – és most itt szenvedett, anélkül hogy folytatásban reménykedhetett volna.